

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Romanem Horáčkem, Ph.D. ve věci žalobce: **PSJ, a.s.** se sídlem Jiráskova 3960, Jihlava, IČ: 25337220 zastoupen Mgr. Lukášem Trojanem advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4 proti žalovanému: **Mgr. P.Č.**, nar. xxx xxx, SKP společnosti TXXXXA, s.r.o. zastoupen Mgr. Janem Hynštem advokátem se sídlem Vrázova 2243/7, Praha 5, o náhradu nemajetkové újmy způsobené insolvenčním návrhem

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku na své náklady zveřejnit v celostátním vydání deníku Hospodářské noviny omluvu o velikosti nejméně ¼ strany s následujícím zněním:**
„Omlouvám se společnosti PSJ, a.s. se sídlem Jihlava, Jiráskova 3960, IČ: 253 37 220 za nepravdivá tvrzení obsažená v insolvenčním návrhu ze dne 12.7.2010, který jsem podal dne 22.10.2010 ke Krajskému soudu v Brně, na základě kterého bylo soudem vedeno insolvenční řízení proti společnosti PSJ, a.s. pod sp.zn. KsBR 37 INS 12398/2010, a to za tvrzení, že společnost je v úpadku, že jejími dalšími věřiteli jsou Správa sociálního zabezpečení a Finanční úřad v Brně a že společnost jako dlužník nehradí své peněžité závazky po dobu delší než 30 dnů po splatnosti.
Mgr. P. Š., správce konkurzní podstaty společnosti TXXXXA, s.r.o.“

Co do zbytku požadovaného textu omluvy spočívající uvedení slova „zejména“ v textu omluvy, se žaloba zamítá.

- II. Žalovaný je povinen uhradit částku ve výši 1,000.000,- Kč, jako náhradu nemajetkové újmy v penězích, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku žalobci.**
Co do zbytku požadovaného nároku ve výši 4,000.000,- Kč, se žaloba na náhradu nemajetkové újmy v penězích zamítá.

III. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 233.065,- Kč k rukám zástupce žalobce, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 25.1.2011 domáhal po žalovaném zaplacení 5 mil Kč a omluvy ve znění uvedeném v bodu I petitu žaloby. Podanou žalobu zdůvodnil skutečností, že žalovaný jako správce konkursní podstaty společnosti TXXXXA, s.r.o. podal na žalobce insolvenční návrh a to pro tvrzenou spornou pohledávku, která v té době byla předmětem soudního řízení u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 16Cm22/2006. V insolvenčním návrhu ze dne 12.7.2010 uvedl, že žalobce má i jiné věřitele – finanční úřad a správu sociálního zabezpečení, což nebyla pravdivá informace, jak žalobce v insolvenčním řízení prokázal. Tento insolvenční návrh byl následně Krajským soudem v Brně odmítnut z důvodů na straně žalovaného.

Jelikož insolvenční návrh byl podle žalobce veden snahou o úhradu sporné pohledávky o které však v té době bylo vedeno soudní řízení a v návrhu byly uvedeny nepravdivé skutečnosti o dalších věřitelích, žalobce ho považuje za šikanózní. Z těchto důvodů požaduje omluvu a jako reparaci nemajetkové újmy v penězích částku 5 mil Kč a to s ohledem na intenzitu a dopad jednání žalovaného.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a uvedl, že podal insolvenční návrh proto, že měl za žalobcem objektivně již několik let splatnou pohledávku. Do insolvenčního řízení se nepřihlásil žádný další věřitel a proto nelze považovat dopad návrhu za rozsáhlý, návrh též neobsahoval žádnou informaci o ekonomické situaci žalobce. Navrhl zamítnutí žaloby.

Na jednání dne 28.1.2013 učinil žalovaný popis skutkového stavu, tak jak je vyličen v žalobě za nesporný.

Z tohoto důvodu soud vzal za prokázaný následující skutkový stav.

Žalovaný jako SKP společnosti TXXXXA, s.r.o. podal u Krajského soudu v Brně žalobu na úhradu sporné částky za dílo označené jako xxx a xxx, kdy toto řízení bylo vedeno pod sp.zn. 16Cm22/2006. Následně v roce 2010 podáním ze dne 12.7.2010, které bylo doručeno soudu dne 22.10.2010 podal insolvenční návrh směřující proti žalobci a to právě z důvodu tvrzené pohledávky. V návrhu uvedl, že žalobce má další věřitele – finanční úřad a správu sociálního zabezpečení. Usnesením KSBR37INS12398/2010 A5 ze dne 26.10.2010 Krajský soud v Brně návrh odmítl z důvodů na straně navrhovatele. Usnesení o odmítnutí návrhu nabylo právní moci dne 17.11.2010. Informace o zahájení insolvenčního řízení na žalobce byla opakovaně zveřejněna v tisku a žalobce na tyto mediální informace reagoval tiskovým prohlášením ze dne 24.10.2010, kde se situaci snažil vysvětlit.

Z provedeného doplnění dokazování soud vzal za prokázané následující.

Z výsledku pana V., pracovníka Reifaissenbank,a.s. soud vzal za prokázané, že žalobce byl dlouhodobým klientem banky u které měl sjednáno financování provozní úvěr. Když z interního systému banky zjistil, že žalobce je v insolvenci, předal tuto informaci

příslušnému pracovníkovi banky a zavedl tzv. rizikové sledování v interním systému banky. Na něj osobně informace o insolvenčnímu působila samozřejmě negativně. Klienta předal ke sledování oddělení rizik v bance. Více řešil příslušný regionální pracovník.

Z účastnického výsledku pana H., člena představenstva žalobce a finančního ředitele žalobce soud vzal za prokázané, že poté, kdy se dozvěděl o podání insolvenčního návrhu odletěl ze zahraniční služební cesty, kde dojednával kontrakt. Dále kontaktoval právní kancelář a své kolegy. Byl nucen v následujících dnech osobně a telefonicky svým partnerům vysvětloval „pravý“ stav věci, těchto partnerů bylo několik desítek. Stejný postup byl u financujících bank a pojišťoven. Postavení na trhu se ve vztahu k partnerům zhoršilo, jelikož někteří požadovali další zajištění např. formou bankovní garance. Se žalovaným uzavřeli ve věci sp.zn. 16Cm22/2006 dohodu o narovnání z důvodu, aby se nezvyšovaly náklady na zastoupení a soudní řízení, uhradili 100000,- Kč. Zveřejnění informace o insolvenčnímu vedla následně k podání dalšího nedůvodného návrhu na insolvenčnímu ze strany jiných domnělých věřitelů. Zásah do sféry nemajetkové spatřuje též ve vztahu k zaměstnancům, kteří např. nedostali půjčky, pro insolvenčnímu zaměstnavatele. Společnost žalobce měla v té době zůstatky na účtech ve výši 300 až 500 mil Kč. Insolvenčnímu zkomplikovala jednání o změně vlastnické struktury, které v té době probíhala.

Ostatní návrhy na doplnění dokazování od žalobce (výslech pana P.) a žalovaného (celý spis KS v Brně sp.zn. 16Cm222/2006 a sp.zn. KSBR37INS12398/2010) soud zamítl a to proto, že skutečnosti z uvedených spisů byly mezi účastníky nesporné a též proto, že skutkový stav byl dostatečně soudem zjištěn.

Podle § 147 insolvenčního zákona (dále jen „IZ“) (ve znění platném do 31.10.2012) jestliže řízení o insolvenčním návrhu věřitele bylo zastaveno nebo insolvenční návrh byl odmítnut vinou insolvenčního navrhovatele, má dlužník nebo jiný dlužníkův věřitel proti insolvenčnímu navrhovateli právo na náhradu škody nebo jiné újmy, která mu vznikla zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu. Jde-li o odpovědnost vůči dlužníku, má se v pochybnostech za to, že insolvenční navrhovatel zastavení insolvenčního řízení nebo odmítnutí insolvenčního návrhu zavinil. (2) Právo na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavce 1 má dlužník nebo jiný dlužníkův věřitel také tehdy, byl-li insolvenční návrh zamítnut; to neplatí, jestliže insolvenční návrh byl zamítnut proto, že dlužník po jeho podání splnil závazky, které osvědčovaly jeho úpadek, nebo proto, že se s věřiteli dohodl na jiném způsobu plnění těchto závazků, anebo z důvodu uvedeného v § 143 odst. 3. (3) Je-li insolvenčním navrhovatelem právnická osoba, ručí za splnění náhrady škody nebo jiné újmy podle odstavců 1 a 2 společně a nerozdílně členové jeho statutárního orgánu, ledaže prokáží, že bez zbytečného odkladu po podání insolvenčního návrhu informovali insolvenční soud o tom, že insolvenční návrh není podán důvodně, nebo o tom, že není splněn některý z dalších předpokladů stanovených zákonem pro vydání rozhodnutí o úpadku. (4) Žalobu podle odstavců 1 až 3 musí dlužník podat nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí, jímž se končí řízení o insolvenčním návrhu, a jiný dlužníkův věřitel nejpozději do 3 měsíců od zveřejnění tohoto rozhodnutí v insolvenčním rejstříku; o žalobě však nelze rozhodnout před právní mocí tohoto rozhodnutí. Nejde o incidenční spor. (5) Nebyla-li včas podána žaloba podle odstavců 1 a 2, právo dlužníka na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavců 1 a 2 tím zaniká. Nebyla-li včas podána žaloba podle odstavce 3, právo dlužníka domáhat se splnění náhrady škody nebo jiné újmy podle odstavců 1 a 2 podle odstavce 3 tím zaniká.

Žaloba je důvodná.

Žaloba byla podána včas ve lhůtě 3 měsíců dle ust. § 147 odst. 4 IZ. Pro uplatnění práva podle ust. § 147 odst. 1 IZ pak postačuje procesní úspěch dlužníka, spočívající v odmítnutí či zastavení insolvenčního návrhu. Citované ustanovení obsahuje vyvratitelnou domněnku, podle níž se má v pochybnostech za to, že insolvenční navrhovatel zastavení insolvenčního řízení nebo odmítnutí návrhu zaviniil. Pasivní legitimace žalovaného je dána ust. § 147 odst. 3 IZ, která je koncipována jako objektivní odpovědnost. Žalovaný nic takové v řízení neprokázal ani netvrdil.

S odkazem na shora uvedené vzniklo žalobci právo domáhat se proti žalovaným náhrady škody i jiné újmy, a to materiální i nemateriální, zahrnující negativní zásah do práv žalobce, aniž by bylo třeba definovat tuto újmu jako škodu. Žalobce požadoval jako satisfakci zveřejnění omluvy a dále zaplacení 5 mil Kč jako úhrady nemajetkové újmy v penězích.

Nemůže být sporu o tom, že žalobce je významnou stavební společností v České republice, zahájení insolvenčního řízení bylo proto opakovaně medializováno v tisku, což jistě mělo pro žalobce nepříznivé důsledky v oblasti jeho podnikání a dobrého jména u zákazníků, u obchodních partnerů a veřejnosti. Žalobce musel věc „vysvětlovat“ formou tiskové zprávy a osobních kontaktů na své obchodní partnery.

Zásah od nemajetkové sféry žalobce soud spatřuje především v tom, že insolvence žalobce negativně postihla dobré jména žalobce, jak u jeho obchodních partnerů, tak i financujících bank, jak vyplynulo z výsledků pracovníka banky a účastnického výsledku finančního ředitele žalobce.

Proto soud dospěl k závěru, že je na místě přiznat žalobci k reparaci újmy právo na zveřejnění omluvy v obsahu a rozsahu požadovaném žalobcem, avšak ve znění uvedeném ve výroku I rozsudku, které vystihuje podstatu věci lépe, než navrhl žalobce (vypuštění slov „zejména“).

S ohledem na to, že tato reparace závadného stavu pouhou omluvou, s ohledem na intenzitu a i délku zásahu, podle soudu není dostačující, přiznal žalobci též právo na úhradu nemajetkové újmy v penězích a to ve výši 1 mil Kč.

Při tomto posouzení soud vzal v úvahu, že je-li uplatněn požadavek na prisouzení náhrady nemajetkové újmy v penězích, je na soudech zjistit v prvé řadě míru závažnosti zásahu, tj. ověření toho, zda k němu došlo ve značné míře, což předpokládá zhodnocení jak podle celkové povahy případu, tak podle jeho jednotlivých okolností. Současně je třeba přihlížet i k tomu, že tato forma zadostiučinění je právním institutem do jisté míry výjimečného charakteru, který se uplatní právě jen za splnění zákonem stanovených předpokladů.

Při posouzení výše též soud vzal v úvahu obecně uznávaná pravidla tzv. Testu přiměřenosti zadostiučinění za nemajetkovou újmu zpracované prof. Ivo Telcem dostupná na http://is.muni.cz/do/1499/el/estud/praf/ps08/p_aktual/law/op/pdf/priloha2.pdf, jako je délka a intenzita zásahu, vědomost o dopadech zásahu a další důvody v testu uvedené.

Po zhodnocení těchto kritérií soud dospěl k závěru, že přiměřená výše zadostiučinění v penězích je 1 mil Kč. Co to zbytku 4 mil Kč proto požadavek žalobce zamítl.

S ohledem na skutečnost, že žalobce byl v plné míře úspěšný (výše nemajetkové újmy závisí na úvaze soudu) soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení spočívající v uhrazeném SOP ve výši 201000,- Kč, odměně advokáta

dle § 6 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb ve výši 25000,- Kč, 5 x RP 300,- Kč, 21% DPH ve výši 5565,- Kč, celkem tedy 233065,- Kč .

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě patnácti dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soud zdejšího.
Nesplní –li povinný dobrovolně tímto rozsudkem uložené povinnosti, mohou se oprávnění domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

V Praze dne 28. ledna 2013

JUDr. Roman Horáček, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost:
Petra Valtrová